Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

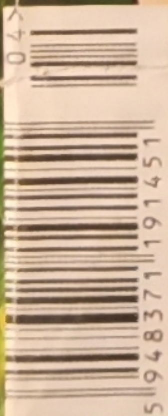
4
2007

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!

Iepurasul de Paste

sumar

4
2007

Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur
ILUSTRAȚIA: Mircea
TEHNOREDACTARE: Cristina
REDACTOR: Manuela Cov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http:/www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

...icație editată de CASA...
...ondator: M...

Se vinde numai împreună cu Cărticica Draga mea pentru copii

Cărticica Draga mea de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!

Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

De Florii

- pagina 10

Răspunsurile corecte sunt: a, d, e, f, g, j, k, l

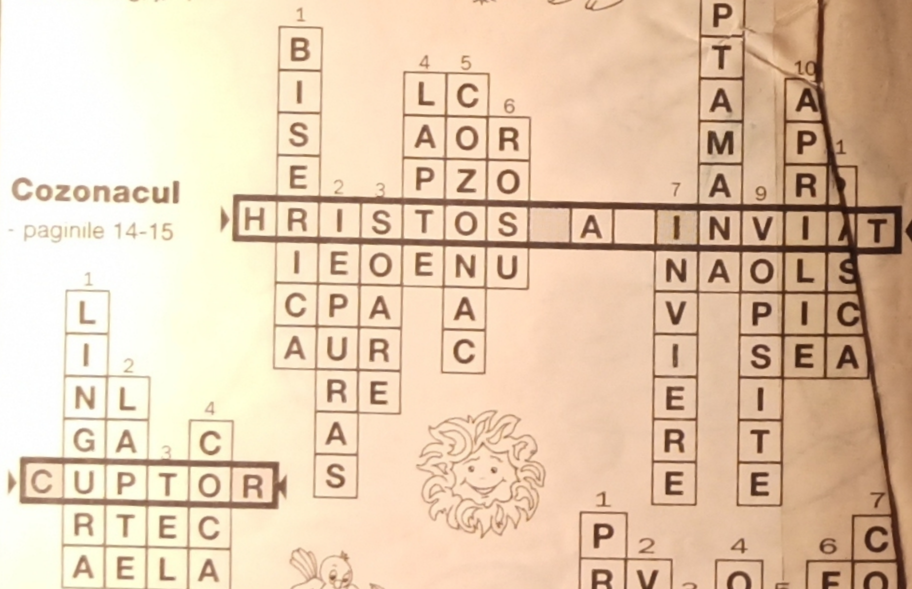
De Paște

- paginile 12-13

Cozonacul

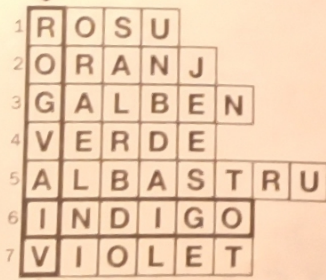
- paginile 14-15

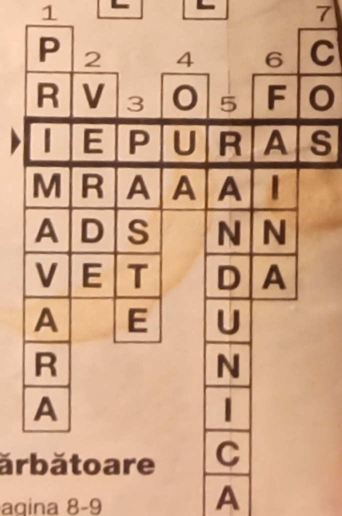

În bucătărie

- pagina 11

Sărbătoare

- pagina 8-9

Vine Iepurașul!

Râde livada înflorită,
Râde și casa impodobită,
Cad blânde razele de soare
În zi de mare sărbătoare.

Fricos, pâș-pâș, a reușit
Să ne anunțe c-a venit
Cu daruri blândul iepuraș
Ca-n orice an în zi de Paști.

Cu straie noi și bucurie
Noi îl primim cu veselie
Și spunem toți cu glas curat:
„ Hristos a înviat!"
„ Adevărat a înviat!"

M.C.

Povestea iepurașului

Ziua de Paște sărbătorită în familie a fost o zi minunată pentru Ionuț. În fiecare an bunica pregăteşte în baie o ulcică în care pune apă curată, un ou roşu, busuioc şi câțiva bănuți.Toți ai casei se spală pe față cu această apă ca să fie sănătoşi şi norocoşi tot anul. A purtat hăinuțele noi cu care s-a înnoit ca în fiecare an de Paşte, după tradiție. Au stat cu toții la masă, au ciocnit ouă vopsite. S-au bucurat să fie împreună toți ai casei în zi de mare sărbătoare.

Pe seară, Ionuț a pregătit, ca de obicei, pentru păsări o masă îmbelşugată cu semințe şi firmituri de pâine şi chiar de cozonac. Aşa a făcut toată iarna. Zgribulite, micuțele păsări de pe stradă veneau aici ştiind că vor găsi hrană. Ca să-i mulțumească, ele ciripeau vesele la fereastră. Aşa fac şi acum. Băiatul le ascultă cu plăcere şi i se pare că ele vor să-i spună ceva. Închide ochii şi ciripitul se transformă în şoapte de poveste.

-A sosit iar Paştele..., spune o vrăbiuță... E sărbătoare în sufletele şi în casele creştinilor.

-Vine şi iepuraşul cu daruri... Ştie cineva povestea lui? întreabă o turturică.

-Mi-a spus-o demult o pasăre călătoare care în drumurile ei văzuse şi auzise multe, spune o vrabie bătrână care începe, fără să se lase prea mult rugată, să povestească:

„-Cu mult, mult timp în urmă anotimpurile coborau pe pământ sub forma unor zâne ca să aibă grijă de plante, animale şi oameni. A sosit şi Zâna Primăvară. Era tânără, frumoasă şi veselă. Îi plăceau copiii şi îi plăcea să-i bucure, să-i vadă râzând din toată inima. Nu pierdea nici o ocazie să le facă daruri. Avea o pasăre fermecată care făcea ouă colorate pe care le lăsa în cuiburi prin locurile unde copiii se jucau, ca aceştia să le găsească şi să se bucure. Uneori, primăvara vremea poate fi capricioasă, poţi crede chiar că iarna s-a întors. Aşa s-a întâmplat atunci. Pasărea a fost prinsă de vremea rea şi s-a îmbolnăvit. Zâna Primăvară nu a putut face prea mult pentru ea. Putea s-o salveze numai dacă o transforma într-un animal rezistent care trece prin toate anotimpurile fară probleme. Atunci privirea i-a căzut pe timidul iepuraş, bun prieten al copiilor, şi pasărea a devenit unul dintre iepuraşii ce păşesc timizi prin grădini şi livezi în orice anotimp. A trecut mult timp de atunci... Pe Zâna Primăvară nu a mai văzut-o nimeni de pe Pământ. Oamenii văd numai semnele trecerii ei: natura plină de viaţă, copacii înfloriţi, albine zumzăind, flori şi cântec de păsări. De întâmplarea de atunci aminteşte Iepuraşul care soseşte în fiecare an de Paşte, minunata sărbătoare a primăverii, când natura reînvie şi viaţa este biruitoare.

Iepuraşul acesta aduce daruri copiilor ca să-i vadă fericiţi, aşa cum Zânei Primăverii îi plăcea să-i vadă. Cei care cunosc povestea spun că acest Iepuraş redevine pentru scurt timp pasărea dragă a Primăverii ce făcea daruri copiilor şi poate face ouă colorate pe care să le dăruiască amintind de cea care i-a salvat viaţa, Zâna Primăvara.

Pasărea care mi-a spus povestea spunea că a văzut pe acolo pe unde a trecut copii care puneau în iarbă cuiburi făcute de ei aşteptând ca iepuraşul să le umple cu mici daruri..."

Se aşterne liniştea. Ionuţ a adormit demult ascultând povestea ciripită. Visează şi el o poveste...

Floriile
(fragment)

de **Vasile Alexandri**

Iată zile încălzitoare
După aspre vijelii!
Vin Floriile cu soare
Şi soarele cu Florii.

Primăvara încântătoare
Scoate iarba pe câmpii.
Vin Floriile cu soare
Şi soarele cu Florii.

Lumea-i toată-n sărbătoare
Ceru-i plin de ciocârlii.
Vin Floriile cu soare
Şi soarele cu Florii.

Iisus învie iară!

E primăvară afară
Şi ştim că-n vremea ei
În luncă zburdă mieii,
Copiii râd şi ei.

E Paşte, ştim cu toţii.
Iisus învie iară!
Să fim mai buni la suflet
Acum în primăvară.

Poezie trimisă de **ed. Irina Puiu**,
Grădiniţa Nr. 2, Curtea de Argeş

În bucătărie

Lângă mama, ajutor,
Lucrează Ana cu spor.
Ouălor ea da culoare
Pentru marea sărbătoare.

-Uite-te, le-am pus culorile
Şi-acum sunt ca florile,
Colorate, proaspete
Pentru orice oaspete.

-Unu-i galben ca un pui
Şi-altul este albăstrui.
Ca un mac e cel roşcat
Altu-i frunză de copac.

-Nici unul de ciocolată?
Întreabă mama mirată.
-Acesta-i la lepuraş
Îl aştept în dar de Paşti.

Hristos a înviat!

Poezie trimisă de ed. **Lucia Dem**, Grădiniţa Nr. 27, Oradea

Pe cărarea din grădină
Printre flori pe înoptat
Iepuraşul o să vină
Când copiii s-au culcat.

Şi intrând tiptil în case
Prin odăile curate
Tuturor o să le lase
Ouă roşii minunate.

Dacă vreţi să-i mulţumiţi,
După ce v-aţi deşteptat
Salutaţi-i pe părinţi
Cu: „ Hristos a înviat!"

Domnul sus din cer aude
Ce frumos aţi salutat
Şi atunci vă va răspunde
„ Adevărat a înviat"

Cozonacul

de **Luminița Toia**

Într-o casă oarecare,
Amărât şi vai de el,
Sub o grindă putrezită
Locuia un şoricel.

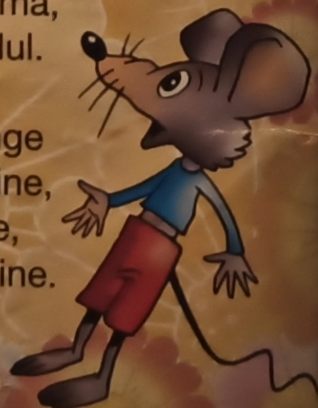
El nu supăra pe nimeni
Şi trăia aici în tihnă
Însă, vai, de la o vreme,
Nici că-şi mai găsea odihnă.

Căci în casa liniştită,
Apăruse, nu se ştie,
Un motan ce-avea culcuşul,
În colț, la bucătărie.

Stăpânea în toată casa;
Şi acuma şoricelul
A-nceput ca să se teamă,
Că l-ar prinde motănelul.

Nici că mai putea ajunge
Pe la brânză, pe la pâine,
Şi, aşa, lihnit de foame,
O ducea de azi pe mâine.

Şi-acum peste toate cele,
Parcă i-ar fi pus capac,
De vreo două zile-ncoace
Mirosea a cozonac.

Şi s-a furişat cu grijă,
Cu un nod în gât de frică,
Poate nu-l vede motanul
Şi apuc-o bucățică.

Dar n-a apucat, săracul,
Să-şi îndeplinească planul,
Că sărind de după sobă
L-a şi înşfăcat motanul.

Dar privindu-l cum arată,
Cu mutrița lui umilă,
Slab şi tremurând de frică,
Pe loc i se face milă.

Şi gândi aşa motanul:
"Merită să-i vin de hac?
Hai, că este sărbătoare!"
Şi i-a dat din cozonac...

La Paști

(fragment)

de **George Coșbuc**

Prin pomi e ciripit și cânt
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Și sălciile-n albă floare
E pace-cer și pe pământ.
Răsuflul cald al primăverii
Adus-a zilele-nvierii.

Și cât e de frumos în sat!
Creștinii vin tăcuți din vale
Și doi se întâlnesc în cale
Își zic" Hristos a Înviat!"
Și râde atâta sărbătoare
În chipul lor cel ars de soare.

Basmobilul

Partea a VI-a

Băutura fermecată

Rezumatul episoadelor anterioare:

După un şir de aventuri petrecute în Lumea Basmelor, acolo unde călătoriseră cu ajutorul unui aparat numit BASMOBIL, Radu şi Mihai, prieteni şi colegi în clasa a IV-a, scapă cu bine din temniţa Şogunului din povestea cu Dragoni şi se trezesc în mijlocul poveştii Hansel şi Gretel, în care Vrăjitoarea tocmai le povestea cu ce mătură fermecată călătoreşte.

Sesizând privirile nedumerite ale băieţilor Vrăjitoarea nu mai insistă asupra calităţilor ultimului tip de mătură şi schimbă vorba:

- Poate că sunteţi flămânzi, pentru că nu cred că aţi ajuns aşa uşor pe aceste tărâmuri şi că veniţi de departe, spuse ea cu glas mieros.

- De departe da, acceptă Radu, cât despre uşurinţa cu care am ajuns, nu-i mare scofală... Noi călătorim cu ajutorul..., aici un ghiont dat de Mihai îl făcu să se întrerupă şi să se bâlbâie, cu ajutorul, cu ajutorul... cu ajutorul imaginaţiei, găsi el soluţia salvatoare.

Vrăjitoarea îl privi cu neîncredere. Nu înţelegea mare lucru, dar nu insistă ca să nu pară neştiutoare în faţa băieţilor. Îşi continuă ideea:

- Hai, intraţi în casă, spuse ea ospitalieră, să vă servesc cu ceva de-ale gurii... Ştiţi, nu am prea multe, dar ceva s-ar găsi, adăugă ea modestă şi intră în casa de turtă dulce urmată de băieţi.

- Poftiţi, luaţi loc, să aduc imediat ceva de mâncare, şi dispăru în bucătărie.

Aici, pe cuptorul de turtă dulce, se tolănea un motan mare şi negru. Acesta deschise leneş un ochi şi întrebă plictisit:

- Ce mai vor şi copiii ăştia? Nu-i aşa, nu sunt Hansel şi Gretel pe care îi aşteptai?...

- Nu, într-adevăr, mormăi Vrăjitoarea, și-mi încurcă toate socotelile. Cum să se mai desfășoare povestea acum, când voi avea patru copii în loc de doi?

- La urma urmei, vei avea mai multă mâncare și eu la fel, comentează motanul și întorcându-se pe partea cealaltă începu să sforăie.

- Dormi, ce-ți pasă, se înfurie Vrăjitoarea, și eu nu știu cum să mă descurc... N-o să aibă loc cu toții în cușca pe care am pregătit-o...

Motanul se întoarse și cu ochii cârpiți mormăie:

- Micșorează-i... Până vin Hansel și Gretel, fă-i mici de tot și eu îți promit că îi mănânc și te scap de ei, adăugă el și adormi la loc.

Bună idee, zâmbește Vrăjitoarea, și luând din dulap o sticluță cu o licoare verde toarnă câteva picături în două pahare cu suc de afine, apoi se întoarce cu ele în camera în care se aflau copii.

- Hai, beți ceva rece până pregătesc de mâncare, spune ea cu glas blând și dispare în bucătărie.

- La fix! exclamă Radu, chiar mi-era sete și, mirosind sucul din pahar, mmmm... ce aromă de afine.

Într-o clipă sucul dispare din cele două pahare și băieții se privesc satisfăcuți.

- Ce înseamnă un suc natural, comentează Radu. Nu găsești așa ceva în comerț. Toate sucurile au o mulțime de E-uri..., zise el atotștiutor.

- O mulțime de ce? întrebă Mihai, dar n-apucă să afle răspunsul când o amețeală îi cuprinse pe amândoi. Lucrurile păreau că încep să danseze și să se mărească din ce în ce, până când masa ajunse de mărimea unei clădiri cu două etaje, scaunele erau cât două macarale și paharele de suc, două butoaie imense...

- Aoleu, ce-am pățit? strigă Mihai agățându-se de marginea scaunului ca să nu cadă. Ia te uită ce au crescut toate lucrurile. Așa ceva nu țin minte să

se petreacă în povestea Hansel și Gretel.

- Nu cred că au crescut lucrurile, mai degrabă ne-am micșorat noi, intră Radu în panică. Uite, traista cu BASMOBILUL e cât un autobuz... Acum ce ne facem?

- Coborâm ușor pe piciorul scaunului, ajungem la BASMOBIL și așa mare sau mic îl pornim și o ștergem din povestea asta...

Zis și făcut. Băieții au început să coboare încet pe picioarele scaunelor, dar odată ajunși pe podea dădură cu ochii de motanul cel negru ce-l pândea din ușa bucătăriei. Nu părea prea prietenos.

- Am încurcat-o, spuse Mihai printre dinți... Nu te uita spre bucătărie să nu-l întărâți.

- Pe cine să nu-l întărât? se miră Radu, dar dând cu ochii de motan n-a mai continuat cu întrebările.

- N-o să ajungem la BASMOBIL, murmură el uitându-se la motanul ce se așezase între ei și traista unde aveau BASMOBILUL.

- Mergi încet să nu-i atragem atenția, șoptește Mihai.

- De unde știi că nu se înfurie? și Radu se uită întrebător la Mihai.

- Am văzut eu într-un documentar cu feline la Discovery, și Mihai încearcă să se strecoare spre ușă urmat de Radu.

Motanul se zbârlește aruncându-le o privire piezișă.

Băieții n-au mai așteptat să vadă urmarea, că au și zbughit-o pe ușă pierzându-se în iarba înaltă din curtea Vrăjitoarei.

Și au alergat așa, fără să se mai uite înapoi, până când s-au rostogolit printr-o crăpătură ce părea intrarea într-o vizuină de cârtiță.

Ajunși la capătul tunelului, s-au trezit amețiți de căzătură și speriați.

- Unde am mai ajuns? se văită Radu.

- De unde să știu. Hai să vedem cum ieșim de-aici, îl încurajează Mihai.

Cei doi privesc în jurul lor. Deși se aflau undeva în adâncul pământului, o lumină verzuie învăluia galeria unde se aflau. Pământul era bătătorit și părea săpat de curând. Pe pereți atârnau vârfurile unor rădăcini. Totul era tapetat cu un fel de mușchi ce arunca o lumină galben-verzuie.

- Mușchi fosforescenți, murmură Mihai. N-am mai văzut așa ceva...

- Bineînțeles, că doar n-ai petrecut toată viața în fundul pământului sau în mijlocul unor povești care nu seamănă deloc cu poveștile pe care ni le-au spus părinții noștri sau le-am citit noi, se înfu-

- Nu, într-adevăr, mormăi Vrăjitoarea, și-mi încurcă toate socotelile. Cum să se mai desfășoare povestea acum, când voi avea patru copii în loc de doi?

- La urma urmei, vei avea mai multă mâncare și eu la fel, comentează motanul și întorcându-se pe partea cealaltă începu să sforăie.

- Dormi, ce-ți pasă, se înfurie Vrăjitoarea, și eu nu știu cum să mă descurc... N-o să aibă loc cu toții în cușca pe care am pregătit-o...

Motanul se întoarse și cu ochii cârpiți mormăie:

- Micșorează-i... Până vin Hansel și Gretel, fă-i mici de tot și eu îți promit că îi mănânc și te scap de ei, adăugă el și adormi la loc.

Bună idee, zâmbește Vrăjitoarea, și luând din dulap o sticluță cu o licoare verde toarnă câteva picături în două pahare cu suc de afine, apoi se întoarce cu ele în camera în care se aflau copii.

- Hai, beți ceva rece până pregătesc de mâncare, spune ea cu glas blând și dispare în bucătărie.

- La fix! exclamă Radu, chiar mi-era sete și, mirosind sucul din pahar, mmmm... ce aromă de afine.

Într-o clipă sucul dispare din cele două pahare și băieții se privesc satisfăcuți.

- Ce înseamnă un suc natural, comentează Radu. Nu găsești așa ceva în comerț. Toate sucurile au o mulțime de E-uri..., zise el atotștiutor.

- O mulțime de ce? întrebă Mihai, dar n-apucă să afle răspunsul când o amețeală îi cuprinse pe amândoi. Lucrurile păreau că încep să danseze și să se mărească din ce în ce, până când masa ajunse de mărimea unei clădiri cu două etaje, scaunele erau cât două macarale și paharele de suc, două butoaie imense...

- Aoleu, ce-am pățit? strigă Mihai agățându-se de marginea scaunului ca să nu cadă. Ia te uită ce au crescut toate lucrurile. Așa ceva nu țin minte să

se petreacă în povestea Hansel și Gretel.

- Nu cred că au crescut lucrurile, mai degrabă ne-am micșorat noi, intră Radu în panică. Uite, traista cu BASMOBILUL e cât un autobuz... Acum ce ne facem?

- Coborâm ușor pe piciorul scaunului, ajungem la BASMOBIL și așa mare sau mic îl pornim și o ștergem din povestea asta...

Zis și făcut. Băieții au început să coboare încet pe picioarele scaunelor, dar odată ajunși pe podea dădură cu ochii de motanul cel negru ce-i pândea din ușa bucătăriei. Nu părea prea prietenos.

- Am încurcat-o, spuse Mihai printre dinți... Nu te uita spre bucătărie să nu-l întărâți.

- Pe cine să nu-l întărât? se miră Radu, dar dând cu ochii de motan n-a mai continuat cu întrebările.

- N-o să ajungem la BASMOBIL, murmură el uitându-se la motanul ce se așezase între ei și traista unde aveau BASMOBILUL.

- Mergi încet să nu-i atragem atenția, șoptește Mihai.

- De unde știi că nu se înfurie? și Radu se uită întrebător la Mihai.

- Am văzut eu într-un documentar cu feline la Discovery, și Mihai încearcă să se strecoare spre ușă urmat de Radu.

Motanul se zbârlește aruncându-le o privire piezișă.

Băieții n-au mai așteptat să vadă urmarea, că au și zbughit-o pe ușă pierzându-se în iarba înaltă din curtea Vrăjitoarei.

Și au alergat așa, fără să se mai uite înapoi, până când s-au rostogolit printr-o crăpătură ce părea intrarea într-o vizuină de cârtiță.

Ajunși la capătul tunelului, s-au trezit amețiți de căzătură și speriați.

- Unde am mai ajuns? se văită Radu.

- De unde să știu. Hai să vedem cum ieșim de-aici, îl încurajează Mihai.

Cei doi privesc în jurul lor. Deși se aflau undeva în adâncul pământului, o lumină verzuie învăluia galeria unde se aflau. Pământul era bătătorit și părea săpat de curând. Pe pereți atârnau vârfurile unor rădăcini. Totul era tapetat cu un fel de mușchi ce arunca o lumină galben-verzuie.

- Mușchi fosforescenți, murmură Mihai. N-am mai văzut așa ceva...

- Bineînțeles, că doar n-ai petrecut toată viața în fundul pământului sau în mijlocul unor povești care nu seamănă deloc cu poveștile pe care ni le-au spus părinții noștri sau le-am citit noi, se înfu-

ne Radu. Decât să te miri atâta, în împrejurări care ar trebui să nu ne mai mire, mai bine hai să vedem cum putem scăpa din încurcătura asta... BASMOBILUL l-am pierdut, suntem mici cât nişte şoricei, n-am mâncat nimic, nu ştim unde ne aflăm, nu ştim încotro să o apucăm, nu văd nici o soluție, nu...

- Ajunge, mai respiră şi tu! îl potoleşte Mihai. Crezi că dacă stăm şi ne plângem, ne ajută cineva? Hai să cercetăm galeria...

- Eu nu mă mai mişc de-aici! hotărăşte Radu.

- Mai lipseşte să începi să plângi şi Mihai se uită urât la prietenul său.

- Mai lipseşte să strigi la mine, i-o întoarce Radu. După ce că am ajuns cum am ajuns, îmi mai faci şi morală! Ca şi cum eu aş fi de vină pentru toată încurcătura!

- Păi, dacă e p-aşa, se supără şi Mihai, cine voia să împace Vrăjitoarea cu Hansel şi Gretel? Şi cine voia să mănânce neapărat turtă dulce? Ei, ce ai de spus?

Radu dădu să răspundă, dar undeva spre fundul galeriei se simți o mişcare. Nişte luminițe galbene se mişcau încet. Păreau ochii unor jivine ce apăreau din fundul pământului.

- De data asta chiar că am încurcat-o, şopteşte Radu.

- Stai liniştit să nu întărâtăm cine ştie ce fiare, şi Mihai îi puse protector mâna pe spate.

- La cât suntem noi de mici acum, cred că şi un şoricel pare o fiară, şi Radu se făcu mai mititel încercând să se ascundă printre vârfurile rădăcinilor.

"Ochii" se apropie încet până când băieții desluşesc nişte mogâldețe acoperite cu straie lungi şi glugi din care nu se mai vedeau decât ochii galbeni strălucitori.

- Deci şi pe voi v-a urmărit motanul Vrăjitoarei? spuse o glugă.

- De unde ştiți? întrebă Mihai care prinsese primul glas şi pe care ajunsese să nu-l mai mire nimic.

- Păi şi pe noi ne urmăreşte de fiecare dată când ieşim la suprafață, răspunde gluga. l-am veni noi de hac, dar nu putem pentru că n-avem voie să modificăm povestea.

- Cunosc treaba cu modificarea poveştilor, dar de când suntem noi pe tărâmurile astea, toate poveştile s-au modificat. Dar voi cine sunteți? îndrăzni Radu o întrebare.

- Noi suntem Spiriduşii Adâncurilor, nu ştiu dacă ați auzit de noi. Poveştile ne amintesc din când în când, dar o poveste numai a noastră n-avem.

- Poate că va fi una de acum încolo, se auzi şi glasul lui Radu, care văzând că spiriduşii sunt prietenoşi, prinse şi el curaj. Până una alta, cum scăpăm de-aici şi mai ales cum recuperăm BASMOBILUL?

- Nu ştim despre ce BASMOBIL vorbeşti, dar poate că o soluție va găsi Împăratul nostru, vorbi gluga. Dacă ne urmați, vă ducem la el.

- Păi ce altceva să facem? Hai la Împărat! spuse Mihai hotărât şi cu toți o porniră prin galeriile scăldate în lumina muşchilor fosforescenți. N-au mers prea mult şi au ajuns într-o peşteră cava mai largă, în capătul căreia se afla un tron. Acolo stătea Împăratul Spiriduşilor Adâncurilor.

- Păreți nişte copii cumsecade, spuse Împăratul după ce ascultă povestea băieților. O să vă ajutăm să vă recuperați aparatul despre care ați vorbit, dar va trebui să ne dați şi voi o mână de ajutor. Oricum altă dată aveți grijă cu cine vă mai întâlniți şi nu mai beți aşa pe nerăsuflate sucuri fermecate, care să vă transforme în cine ştie ce...

- Vă ajutăm cu dragă inimă dacă putem, spuse Mihai. Despre ce este vorba?

- Uite, zise Împăratul, efectul băuturii fermecate care v-a făcut să vă micşoraţi va trece peste câteva zile. Până atunci, noi vrem să ajutăm o fetiţă, aşa micuţă ca voi, care a intrat într-o mare încurcătură. După cum bine ştiţi, noi nu putem modifica poveştile aşa cum au fost scrise ele, dar pentru că voi nu faceţi parte din aceste poveşti, voi puteţi şi după cum sunt eu informat, căci veştile circulă repede, aţi mai modificat nişte poveşti.

- Despre ce e vorba? se interesează Radu.

- Despre povestea Degeţica. Cunoaşteţi povestea? întrebă Împăratul.

- Bineînţeles, răspunde Mihai, şi ce ar trebui să facem?

- Trebuie să o salvăm pe Degeţica din bârlogul Broscoiului care a răpit-o. Acum, când sunteţi mici, puteţi ajunge şi voi acolo. Noi vom prinde Broscoiul, îl vom ţine o vreme şi voi, pentru că puteţi umbla la suprafaţa pământului, o luaţi pe Degeţica şi o duceţi la casa ei. După aceea veţi aştepta până când veţi ajunge din nou aşa cum aţi fost, adică mari. Între timp noi recuperăm traista cu aparatul acela de-i ziceţi BASMOBIL iar voi veniţi şi-l luaţi dintr-un loc unde-l vom duce noi. Ei, sunteţi de acord?

- Batem palma! spuse Mihai bucuros, aprobat din priviri şi de Radu.

- Dar până una alta, îndrăzni Radu, aici în Împărăţia Adâncurilor cam ce aveţi de mâncare?

Va urma

Luminiţa Toia

Paşte

Lângă mama, ajutor,
Lucrează Ana cu spor.
Ouălor ea da culoare
Pentru marea sărbătoare.

-Uite-te, le-am pus culorile
Şi-acum sunt ca florile,
Colorate, proaspete
Pentru orice oaspete.

-Unu-i galben ca un pui
Şi-altul este albăstrui.
Ca un mac e cel roşcat
Altu-i frunză de copac.

-Nici unul de ciocolată?
Întreabă mama mirată.
-Acesta-i la lepuraş
Îl aştept în dar de Paşti.

M.C.

Oul năzdrăvan

Printre iepuraşi era o mare agitaţie. Toţi alergau în dreapta şi în stânga, pregătind darurile pentru Paşte şi vopsind de zor ouăle roşii. Ba, ca să le meargă treaba mai repede, au rugat şi câţiva spiriduşi să le dea o mână de ajutor. Aceştia erau specialişti în încondeiatul ouălor, pe care le împodobeau cu modelele cele mai frumoase.

Toţi erau veseli şi văzduhul răsuna de râsetele lor, când unul din spiriduşi aduse un ou mai măricuţ, roşu şi dolofan, pe care îl aşeză în vârful unei grămezi de ouă colorate.

Dar toată gălăgia asta atrase atenţia vulpoiului, care colinda pădurea doar, doar o găsi ceva de prăduit, aşa că se apropie tiptil să vadă care e cauza atâtor râsete şi chicoteli. Atunci zări grămada de ouă colorate şi imediat începu să se gândească cum să pună mâna pe ele.

Erau prea multe pentru a le lua pe toate şi apoi erau şi prea mulţi spiriduşi şi iepuraşi care nu ar fi stat cu lăbuţele încrucişate când cineva ar fi vrut să-i fure. Aşa că se hotărî să-l aleagă pe cel mai mare şi să fugă cu el. Zis şi făcut; cum prinse un prilej în care nu era nimeni atent, se şi furişă până la grămada de ouă, înşfăcă oul pe care pusese ochii şi pe-aci ţi-e drumul!

Ajuns undeva departe, în inima pădurii, acolo unde-şi avea vizuina, vulpoiul nostru se pregăti de ospăţ. "O fi fost fiert?", se gândi el ciocănind cu grijă coaja oului.

"Dacă nu e fiert trebuie să fiu atent, căci dacă se sparge va curge totul pe jos, aşa că începu să-i dea târcoale gândindu-se cum să-l înceapă.

Până la urmă se hotărî: "Îl sparg la un capăt. Dacă e crud o să-l scurg încetişor în tigaie. Dacă e fiert cu atât mai bine; îl cojesc şi-l mănânc", şi începu să ciocănească uşurel capătul oului. Dar nu se întâmplă nimic.

"Atunci e fiert", îşi zise vulpoiul şi-l ciocăni mai tare.

Dar oul nimic!

Atunci luă o piatră şi lovi oul. Acesta rămase întreg şi nu dădea nici un semn ca măcar să se fi crăpat.

"Ce coajă tare", se miră vulpoiul. O să-l pun la fiert, poate se mai subţiază "coaja". Şi-l puse la fiert.

După ce s-a răcit încercă din nou să-l spargă, dar oul în continuare rămânea aşa cum a fost.

"Asta-i culmea", se înfurie vulpoiul şi făcu rost de-un ciocan. Nici ciocanul nu dădu vreun rezultat.

Atunci vulpoiul încercă să-l spargă cu un topor. Oul nimic!

Flămând de atâta trudă şi obosit de pregătirea unui asemenea prânz, vulpoiul luă oul şi-l dădu de pământ. Oul se rostogoli ceva mai încolo, dar rămase întreg.

"Mare minune, gândi vulpoiul. Poate că nu-i bine că am furat oul acum, de sărbători. O să-l duc înapoi şi o să zic că l-am găsit aşa din întâmplare".

Zis şi făcut.

Când spiriduşii l-au văzut cu oul în braţe s-au mirat foarte tare, dar s-au şi bucurat că vulpoiul a fost şi el o dată cinstit.

- Ia te uită, exclamă un spiriduş, să se piardă tocmai oul de lemn cu care voiam să-mi păcălesc prietenii!...

Luminiţa Toia

La modă

de **Luminița Toia**

Pe o creangă de mesteacăn,
Ciripeau două surate:
"Vara asta sunt la modă
Numai pene colorate".

Auzind aşa o veste,
Una ce stătea pe ouă
S-a gândit cum să rezolve
O tendință-aşa de nouă.

Deci, din ouăle curate
Ce stăteau să se clocească,
S-a gândit că ar fi bine
Colorat să le vopsească.

Căci gândirea a fost simplă:
Dacă-s ouă colorate,
Puii vor ieşi, vezi bine,
Toți cu pene asortate.

Murdărel

de **Luminița Toia**

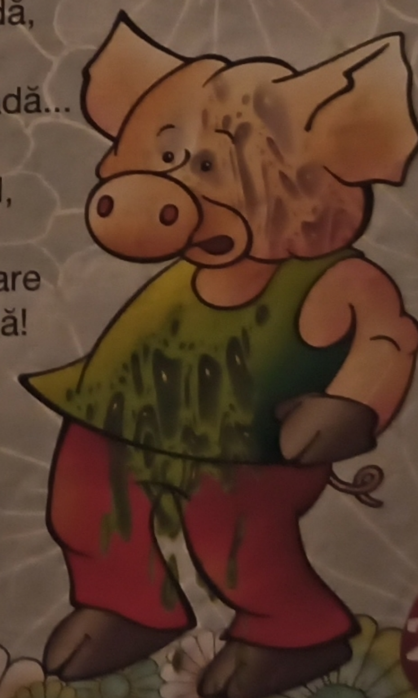
În cuibarul din poiată,
Proaspăt a ieşit din ou
Un puiuț micuț şi galben,
Parcă e un bibelou.

De cum a păşit în curte
Dă cu ochii de purcel,
Cunoscut de toată lumea
Sub porecla Murdărel.

Îl priveşte cu uimire,
Parcă nu-i vine să creadă,
Că aşa o arătare
Poa' să umble prin ogradă...

N-a mai aşteptat puiuțul,
Pe loc i-a făcut morală:
Ştii, măcar că-i sărbătoare
Mergi mai iute şi te spală!

Lăcomici

de **Luminița Toia**

Gospodinele se-agită
Treaba nu mai prididesc,
Cozonaci și ouă roșii
Și-alte bunătăți gătesc.

Fiindcă-i gras și stă degeaba,
Poreclit e de amici,
Pentru marea-i lăcomie:
“Nesătulul Lăcomici”.

Tolănit el se încruntă
Parc-un gând vrea să alunge,
Căci tot timpu-i este teamă
Că mâncarea nu-i ajunge.

Lăcomici stă și gândește:
"Cum sunt eu așa slăbuț,
Cred că cel mai bine-ar merge
Să vopsesc un ou de... struț!"

ABONAMENTE

pentru perioada **2007 - 2008**

Atenție!
Pe mandatul poștal, lângă adresa destinatarului (CASA LUX), trebuie să scrii neapărat și Codul unic de înregistrare: 5904439
Nu uita! Pe verso-ul mandatului poștal (unde scrie “loc pentru corespondență”) menționează revista pentru care ai făcut abonamente.

Decupează și expediază talonul de abonament alăturat (cu tot cu adresa ta), numai însoțit de chitanța de plată (sau de copia acesteia) într-un plic timbrat pe adresa: Bd. Hristo Botev nr. 1, et. 4, cod 030231, București, sector 3

Sondaj

aprilie 2007

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

La fiecare întrebare încercuiește răspunsurile care îți convin:

1. Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit PENTRU CEI MAI MITITEI, dedicat copiilor până în 4 ani?
Da Nu

2. Sunt de ajuns 4 pagini pentru acest capitol, două cu poezii și două cu o poveste mititică? Da Nu

3. Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?
....

4. Ai observat că și Cărticica de colorat s-a schimbat. Este bine dacă cei mititei au 6 pagini de colorat? Da Nu

TALON
de fidelitate

4
2007

Decupează talonul acum și trimite-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN!

Iisus și femeile mironosițe

Poate ați auzit de multe ori, dragi copii, pomenindu-se la biserică de femeile mironosițe. Cine au fost ele, de ce se numesc astfel și ce rol au avut ele la Învierea Domnului, toate acestea ni le povestește Sfânta Scriptură.

Se știe că Domnul Iisus Hristos, în viața sa pe pământ, a avut nenumărați prieteni: ucenicii săi, apostolii, oamenii pe care i-a ajutat sau vindecat, cei care îi ascultau învățăturile. Din toată mulțimea de oameni care L-au urmat în timpul vieții, iată că în momentele cele mai grele, când a fost răstignit, i-au rămas aproape foarte puține persoane. Acestea au fost femeile mironosițe. Datorită iubirii și curajului lor, Iisus le-a făcut un mare dar. O să vedeți care a fost acesta.

Printre prietenii buni ai Domnului Iisus se numărau și trei frați din Betania, Lazăr, Marta și Maria.

Odată, Iisus se afla în casa lor, la cină. Marta pregătea masa și se îngrijea ca totul să iasă cât mai bine. Iisus le vorbea despre Împărăția cerurilor. În acest timp, Maria a luat o sticluță cu un mir prețios și a început să ungă cu el picioarele lui Iisus. Mirul era un ulei parfumat care mirosea foarte frumos și cu care de obicei se îmbălsămau cei care au murit înainte de a fi îngropați. Toată casa s-a umplut de mirosul acela minunat. În acel moment însă, unul dintre apostoli, și anume Iuda, cel care avea să-l vândă pe Iisus, a zis :

- Nu era mai bine să fi vândut mirul acesta prețios cu bani mulți pe care să-i punem în punga săracilor? Iuda a spus acestea nu pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că el era cel care avea grijă de acea pungă și uneori mai lua din ea câte un bănuț fără știrea celorlalți apostoli.

Atunci Iisus i-a răspuns:

- Las-o pe Maria să facă acest lucru, căci o face pentru ziua îngropării mele. Iar pe săraci îi aveți mereu cu voi, dar pe mine nu mă veți avea mereu.

Toți s-au uitat mirați unii la alții căci nu înțelegeau de ce Iisus vorbește de ziua îngropării sale și de ce nu va mai fi împreună cu ei. Doar Iisus știa tot ce i se va întâmpla, căci el era Fiul lui Dumnezeu.

Altădată, Iisus se afla în Templul din Ierusalim. Cărturarii și fariseii au adus la el o femeie care păcătuise mult și toți aflaseră de viața ei. Așa cum cerea Legea veche a iudeilor, această femeie trebuia să fie omorâtă cu pietre. Cărturarii știau însă că Iisus îi învăța pe oameni iubirea și iertarea, așa că L-au întrebat:

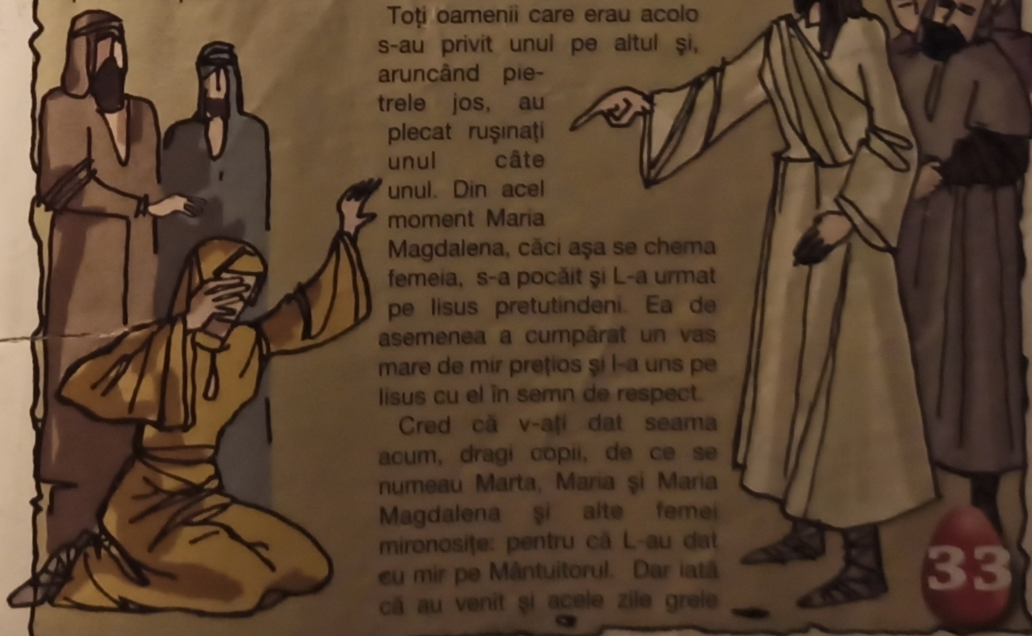
- Învățătorule, Legea noastră spune că pe această femeie păcătoasă trebuie să o ucidem cu pietre. Tu ce zici de asta?

Iisus a stat pe gânduri și nu le-a răspuns, dar ei au stăruit. Atunci Iisus a spus:

- Cel care este fără de păcat dintre voi, să arunce primul cu piatra asupra ei!

Toți oamenii care erau acolo s-au privit unul pe altul și, aruncând pietrele jos, au plecat rușinați unul câte unul. Din acel moment Maria Magdalena, căci așa se chema femeia, s-a pocăit și L-a urmat pe Iisus pretutindeni. Ea de asemenea a cumpărat un vas mare de mir prețios și l-a uns pe Iisus cu el în semn de respect.

Cred că v-ați dat seama acum, dragi copii, de ce se numeau Marta, Maria și Maria Magdalena și alte femei mironosițe: pentru că L-au dat cu mir pe Mântuitorul. Dar iată că au venit și acele zile grele

când, prin trădarea lui Iuda şi ura fariseilor, Iisus a fost prins, judecat, bătut şi scuipat. Mironosiţele nu L-au părăsit, ele priveau îndeaproape cu întristare toată pătimirea lui Iisus. În drumul spre Golgota, când Iisus abia putea să-şi mai ducă crucea grea de lemn, una din ele, pe nume Veronica, a încercat să-i aline suferinţa ştergându-i sângele şi sudoarea de pe faţă cu o batistă. În acel moment, pe acea batistă s-a întipărit chipul lui Hristos şi nu s-a mai şters niciodată.

Când Iisus a fost răstignit, la picioarele crucii, alături de Maica Domnului, plângeau şi ele, mironosiţele. Apostolii se ascunseseră cu toţii care încotro, de frica iudeilor. Ele însă nu s-au temut şi au rămas alături de Iisus până în momentul în care El şi-a dat duhul. După ce Iisus a murit, trupul său a fost aşezat într-o peşteră la gura căreia soldaţii romani au pus o piatră mare. Au trecut două zile. Era duminică de dimineaţă.

Maria Magdalena, Maria, Marta şi alte femei veneau spre mormânt cu miruri şi miresme ca să ungă trupul Domnului. Se gândeau cu îngrijorare cum o să dea la o parte piatra aceea mare. De departe însă li s-a părut ciudat că soldaţii romani care păzeau mormântul nu mai erau acolo. Piatra era dată la o parte, iar mormântul era gol. Totul în jur strălucea de o lumină dumnezeiască. Maria Magdalena a început să plângă. Afară erau doi oameni cu înfăţişare îngerească. Unul a întrebat-o:

- De ce plângi femeie?
- Plâng pentru că L-au luat pe Domnul. Nu ştiu unde L-au pus.
- De ce-L căutaţi pe cel vii printre cei morţi? Mergeţi şi spuneţi tuturor că a înviat!

Cu ce teamă şi emoţie s-au întors mironosiţele în oraş! Maria Magdalena plângea însă, căci ea încă credea că cineva Îl luase pe Iisus. Pe drum însă a întâlnit un om care a întrebat-o care e pricina necazului său. Omul a zâmbit şi a strigat-o pe nume, într-un fel al său.

- Maria!

Atunci Maria Magdalena L-a recunoscut:

- Învăţătorule! Şi a căzut în genunchi la picioarele Lui.

Acesta a fost darul pe care l-a făcut Domnul Iisus femeilor mironosiţe: ele au fost primele care au aflat vestea Învierii Lui şi au dus-o mai departe şi tot ele au fost primele care L-au văzut pe Domnul Iisus înviat. A fost răsplata pentru iubirea şi curajul lor.

Hristos a înviat!

Cristina Manea

Învaţă o rugăciune!

RUGĂ

Ţie, Doamne, îţi cer iertare
Şi ascultă a mea chemare,
Ce-o înalţ spre Tine acum
Să mă-nveţi s-aleg drum bun.

Să fac multe fapte bune,
Ele-ncet să se adune,
Ca să cresc duhovniceşte,
Doamne, tu mă-nvredniceşte!

Trimisă de **Florenţa Munteanu**, educatoare, Grădiniţa 15, loc. Sibiu